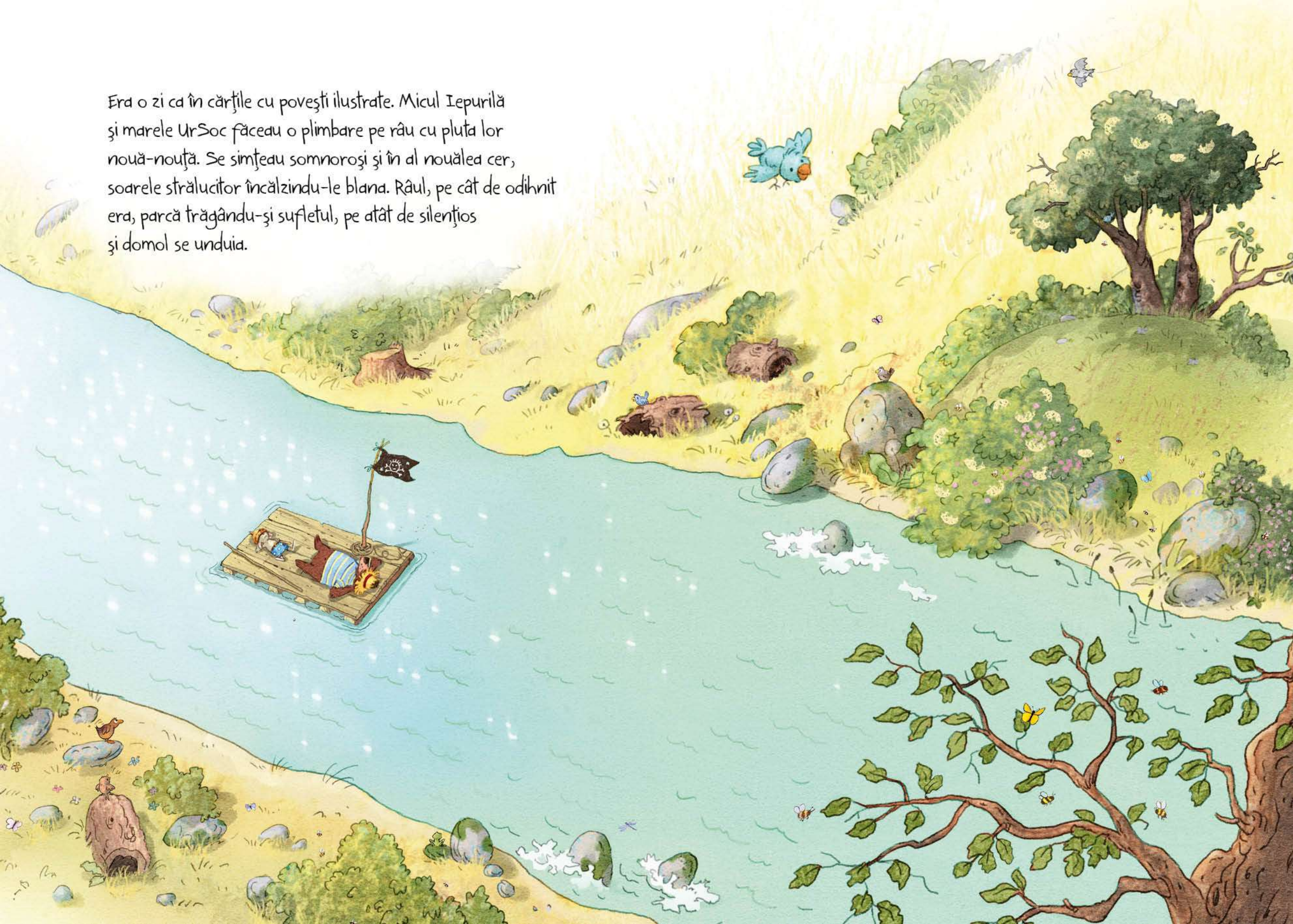

Era o zi ca în cărțile cu povești ilustrate. Micul Iepurilă și marele UrSoc făceau o plimbare pe râu cu pluta lor nouă-nouță. Se simțeau somnoroși și în al nouălea cer, soarele strălucitor încălzindu-le blana. Râul, pe cât de odihnit era, parcă trăgându-și sufletul, pe atât de silențios și domol se unduia.

— Nu-i așa că e minunat, UrSoc? l-a întrebat micul Iepurilă, căruia i se mai spunea și Rilă-CavaleRilă.

— HmMMM, a mormăit UrSoc. Tocmai ce ascultase zumzetul insectelor și gălgăitul apei și era peste măsură de încântat.

— Ce zi frumoasă! Și nu e un nor pe cer, a zis Iepurilă, conducând pluta mai departe.

— Da, nu e un nor, a mormăit UrSoc. Ci mai mulți.

Micuțul Iepurilă a privit în sus.

Într-adevăr! Dintr-odată, pe cer erau nori!

— Dar norii ăștia parcă se răsucesc ca niște bucle, a murmurat el mirat.